

Ελένη Φεσσά-Εμμανουήλ

Αγάπη Ευαγγελίδη

Χορός και θέατρο. pp. 191-192

... Η Αγάπη Ευαγγελίδη συμβάλλει ουσιαστικά στη σκηνική παρουσίαση του αρχαίου δρά-ματος. Ως χορογράφος των χορικών συνεργάζεται με σημαντικούς σκηνοθέτες του Εθνικού Θεάτρου· με τον Αλέξη Μινωτή στον Οιδίποδα Τύρανο (1952), τη Μήδεια (1957, σκηνοθε-σία Α. Μινωτή), την Εκάβη (1957) και την Αντιγόνη (1957 και 1959) και με τον Αλέξη Σολομό στον Κύκλωπα (1959), τις Ικέτιδες (1964, σκηνοθεσία Α. Σολομού)

και τις Βάκχες (1969).

Με το Εθνικό Θέατρο επιμελείται ακόμη κινησιολογικά τα έργα Το Σκοτάδι είναι αρκετά Φωτερό του Christopher Fry (1957, σκηνοθεσία Α. Μινωτή) και άλλα τρία έργα σκηνοθετημένα από τον Αλέξη Σολομό: τη Νεράιδα του Jean Giraudoux (1956), το Συναπάντημα στην Πεντέλη (1957), τον Κυμβελίνο του Shakespeare (1957) και τη Μέλισσα του Νίκου Καζαντζάκη (1962, 1964).

Θα συνεργαστεί, επίσης, με το «Θέατρο Τέχνης» του Καρόλου Κούν, για τον οποίον έτρεφε ιδιαίτερο θαυμασμό, στον Κύκλο με την Κιμωλία του B. Brecht τον θίασο του Α. Αλεξανδράκη - Α. Κυριάκού στο Πικ-Νικ του William Inge (Ιούνιος 1956), τον θίασο του Νίκου Χατζίστου στο Όνειρο Θερινής Νυκτός και στη Στρίγγλα που έγινε αρνάκι του Shakespeare (Σεπτέμβριος 1956), τον θίασο Αλέξη Διαμιανού στο Τελευταίο Φθινόπωρο

(1963), τον θίασο Βίλμας Κύρου στα Κορίτσια στη θάλασσα του Michel André (1963, σκη-νοθεσία Πέλου Κατσέλη), τον «Εταιρικό θίασο της Τζένης Ρουσσέα» στη Λιούτσα του Ηλία Αυμπερόπουλου (1963), τον θίασο της Αλίκης Βουγιουκλάκη στο Μία Κυριακή στη Νέα Υόρκη του Norman Krasna (1963), την «Ελληνική Σκηνή της Άννας Συνοδινού» στις Εκκλησιάζουσες του Αριστοφάνη (1965, σκηνοθεσία Μίνου Βολανάκη) και την Ιφιγένεια

εν Αυλίδι του Ευριπίδη (1967, σκηνοθεσία Α. Σολομού), την «Ελληνική Λαϊκή Σκηνή» της Χριστίνας Σύλβα στον Ασυλλόγιστο του Molière, το «Θεατρικό Εργαστήρι» του Δημήτρη Κωνοταντινίδη στο Μήλο του Jack Gelder (1969), το Κρατικό Θέατρο Ρόδου στην Αντιγόνη του Σοφοκλή και στον Κύκλωπα του Ευριπίδη (καλοκαίρι 1972, Αρχαίο Θέατρο Ρόδου).....